

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Πρόλογος</i>	23
---------------------------	----

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο πλατωνικός μύθος του Γύγη και η έννοια της δικαιοσύνης και της αδικίας στον σύγχρονο κόσμο και τον αθλητισμό	27
--	----

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΣΤΗΝ «ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ «ΟΛΥΜΠΙΑΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ»

1.1. Τα μεταολυμπιακά απομεινάρια του κλέους και η αναζωπύρωση του κλασικού ενδιαφέροντος στην δύση	37
1.2. Η καθιέρωση των επιτηδευμένων Olympic Games από τους Άγγλους	42
1.3. Οι «εξευρωπαϊσμένοι» Ολυμπιακοί Αγώνες	45
1.4. Το φιλοσοφικό πνεύμα του ολυμπισμού κατά τον Coubertin, και το προσωπικό του δράμα	49
1.5. Το νοσταλγικό περί Ολυμπιακών Αγώνων ποίημα του Παναγιώτη Σούτσου	51
1.6. Η προ της αναβίωσης ατμόσφαιρα στην Ελλάδα	52

1.7. Το Congrès International Athl�tique, και το προσωπικό δράμα του Βικέλα	55
1.8. Η παραίτηση του Χαρίλαου Τρικούπη	58

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΥ 1896

2.1. «Περιμένοντας τον Γκοντό», στο ολυμπιακό χάος του 1896 . .	61
2.2. Η πολιτική αξιοποίηση των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 1896	65
2.3. Ο ολυμπιακός μαραθώνιος του Χαρίλαου Βασιλάκου	70
2.4. Η θάλασσα με τις... κολοκύθες	73
2.5. Η καθιέρωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 1896 ως έκφραση των νεωτερικών αξιών του 19ου αιώνα	75
2.6. Τα διαμετρικώς αντίθετα ποιήματα του Κωστή Παλαμά και του Γεωργίου Σουρή για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1896	78
2.7. Το «δεινόν» άστυ των Ολυμπιακών Αγώνων του 1896 κατά τον Εμμανουήλ Ροΐδη	81
2.8. Η μετά την Ολυμπιάδα του 1896 («αγωνιστίτις» των Ελλήνων, κατά τον Ροΐδη	84

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ
ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

3.1. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες ως γεγονότα ελάσσονος σημασίας: Παρίσι 1900 και Σαιντ Λούις 1904	87
3.2. Η Ενδιάμεση Ολυμπιάδα (Αθήνα 1906) και το ομώνυμο ποίημα του Σουρή	92
3.3. Η «ευπρεπής Ολυμπιάδα» των Άγγλων ευγενών, και η παγκόσμια φήμη της ήττας: Dorando Pietri (Λονδίνο 1908)	95
3.4. Η «ταξική» αφύπνιση της Ολυμπιάδας, και η αφαίρεση των μεταλλίων από τον Ινδιάνο Jim Thorpe (Στοκχόλμη 1912) . .	100
3.4.1. Ο ρατσισμός κατά του «ερυθρόδερμου αθλητή» και ο αγώνας για την ποθητή υστεροφημία του	103

3.5. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες ως παρηγοριά για τα δεινά του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου (Αμβέρσα 1920), και το προσωπικό δράμα του Coubertin	107
3.6. Ο ιεραπόστολος Eric Liddell και η θρησκευτική αργία της Κυριακής (Παρίσι 1924)	111
3.6.1. Οι εργατικές αντι-Ολυμπιάδες.	113
3.7. Οι «ειδωλολατρικοί» Ολυμπιακοί Αγώνες (Άμστερνταμ 1928)	114
3.8. Οι «χολλυγουντιανοί» Ολυμπιακοί Αγώνες (Λος Άντζελες 1932), και η θνητή φύση της «Babe» Didrikson	117

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΤΟΥ 1936

4.1. Ο «κοσμικός» και «rebronzage» ολυμπισμός του Coubertin	121
4.2. Η προ των Ολυμπιακών Αγώνων του 1936 γερμανική ατμόσφαιρα	125
4.3. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες στο ναζιστικό Βερολίνο το 1936 . . .	127
4.4. Η κορυφαία προσωπικότητα των Αγώνων του Βερολίνου: Jesse Owens	131
4.5. Το παράδειγμα αθλητικού πνεύματος από τον Luz Long . . .	133
4.6. Η ένταξη του αθλητισμού στο ιδεολογικό καθεστώς του Hitler	134
4.7. Το υποχθόνιο μήνυμα της Ολυμπιάδας του 1936 υπό τους ήχους της <i>Ενάτης</i> του Beethoven.	138

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΨΥΧΡΟ ΠΟΛΕΜΟ
ΣΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΤΟ ΜΕΤΑ ΤΟΝ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ
ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

5.1. Η πολιτική διάσταση των Ολυμπιακών Αγώνων στο μεταπολεμικό Λονδίνο (1948).	145
---	-----

5.2.	Η «Ολυμπιάδα των φτωχών» (Ελσίνκι 1952)	148
5.3.	Το πρώτο πολιτικό μποϊκοτάζ των Ολυμπιακών Αγώνων (Μελβούρνη 1956)	150
5.4.	Abebe Bikila: Ο ξυπόλητος ολυμπιονίκης (Ρώμη 1960)	152
5.5.	Wilma Rudolph: Ο θρίαμβος της ανθρώπινης θέλησης (Ρώμη 1960)	155
5.6.	Η Ολυμπιακή Φλόγα στα απομεινάρια της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι (Τόκιο 1964)	156
5.7.	Οι μαύρες γροθιές κατά του ρατσισμού στο φασιστικό Μεξικό το 1968	160
5.8.	Η «διαμαρτυρία κατά των φυλετικών διακρίσεων»: Tommye Smith και John Carlos	164
5.8.1.	Ο George Foreman και η σημαϊούλα του	167
5.8.2.	Muhammad Ali: «Κανείς Βιετκόνγκ δεν με έχει αποκαλέσει “αράπη”».	168
5.8.3.	Η πολιτική διαμαρτυρία της Vera Caslavskaja	169

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

ΤΟ ΩΜΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΕΑΛΙΣΜΟΥ

6.1.	Μόναχο 1972: Η Ολυμπιάδα του αίματος.	171
6.2.	Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του μεγάλου κόστους (Μόντρεαλ 1976).	178
6.3.	Nadia Comăneci: Η τρυφερή αισθητική τελειότητα ή ο αθλητής ως θύμα	181
6.4.	Το φασιστικό παρελθόν του Juan Antonio Samaranch.	185
6.5.	Το δάκρυ του Μίσα και το αποκορύφωμα του Ψυχρού Πολέμου (Μόσχα 1980).	187
6.6.	Οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην σφαίρα του Χόλλυγουντ (Λος Άντζελες 1984).	190
6.6.1.	Gabriel Andersen: Κατάχρηση της ανθρώπινης φύσης ή ανθρώπινη υπέρβαση;	192
6.7.	Σεούλ, 1988: Το χάσμα μεταξύ Νότιας και Βόρειας Κορέας	194
6.8.	Βαρκελώνη, 1992: Από τα μεσαιωνικά τείχη της Καταλωνίας στον μοντερνισμό.	200
6.9.	Ο γιγαντισμός των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων (Ατλάντα 1996).	205
6.10.	Η επανεπιβεβαίωση των δεσμών του αγγλοσαξονικού κόσμου (Σίδνεϋ 2000)	207

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΤΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΤΩΝ XXVIII ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ 2004

7.1. Η φιλοσοφία του Φακέλου Υποψηφιότητας και η ολυμπιακή προετοιμασία.	211
7.2. Α. Παπανδρέου - Κ. Σημίτης - Κ. Καραμανλής: Η τριπλή πολιτική μέριμνα της Ολυμπιάδας 2004	214
7.3. Το τρίδυμο Σημίτη - Καραμανλή - Αγγελοπούλου και οι εύθραυστες σχέσεις τους	216
7.4. Η στάση των φορέων, ο κόσμος ως θεατής και η κοσμικότητα των Αγώνων	218
7.5. Ο εξανεισμός της ανθρωπιστικής διάστασης του εθελοντισμού	221
7.6. Η έλλειψη της μαγείας του νόστου από την πολιτιστική Ολυμπιάδα	224
7.7. Η κατάρρευση των ειδώλων και οι αντιδράσεις για τον Κώστα Κεντέρη	227
7.8. Η ανάληψη της Ολυμπιάδας υπό την σκιά της εθνικής ματαιοδοξίας	231
7.9. Η ανθρώπινη στιγμή των Αγώνων: Η Φωτεινή των Παιδικών Χωριών SOS	233

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Η ΜΕΤΑΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

8.1. Η ατμόσφαιρα των «ολυμπιακών» σκανδάλων	235
8.2. Η αναξιοποίητη ολυμπιακή παρακαταθήκη.	239
8.3. Το απροσδιόριστο μεταολυμπιακό τοπίο	240
8.4. Η αναγκαιότητα για αναπτυξιακή πολιτική στον αθλητισμό	242
8.5. Ο αντίκτυπος του ολυμπισμού στα παιδιά και η δυνατότητα της Ολυμπιακής Παιδείας	243
8.6. Η ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων. Από την εκχειρία στο ΝΑΤΟ: Μια αντιφατική σχέση.	247
8.7. Το ελληνικό σύνδρομο της «καλής νοικοκυράς».	250
8.8. Ποιο ήταν, εν τέλει, το νόημα των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004;.	251

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ
ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

BEIJING 2008: ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

9.1. Το Πεκίνο ως η φιλοξενούσα πόλη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2008	257
9.2. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του Πεκίνου και το γεωπολιτικό παιχνίδι στην «στέγη του κόσμου»	259
9.3. Το ολυμπιακό πνεύμα δεν μπορεί να είναι επιλεκτικό	263
9.4. Καύκασος και ολυμπιακή εκεχειρία	264
9.5. Κίνα και Ολυμπιάδα: Δύο γίγαντες συναντώνται	265
9.6. Οι Ολυμπιακοί στην Φωλιά του Δράκου με την αισθητική του Zhang Yimou	268
9.7. Πεκίνο 2008: Οι Ολυμπιακοί της καχυποψίας	270
9.8. Τα τραγικά και ευτράπελα της Made in China ολυμπιακής τελειότητας	272
9.9. Το εθνικό «εργοστάσιο» κατασκευής ολυμπιονικών της Κίνας.	274
9.10. Guan Yin: Ο χορός των Χιλίων Χεριών	276

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ: 2012

10.1. Η εξιδανίκευση της αποικιοκρατικής Αγγλίας	278
10.2. Όταν ο Κόκκινος Πλανήτης επισκέφθηκε την Ολυμπιάδα του Λονδίνου	281
10.3. Maurice Green: «Διαστημικός, αλλά άσχετος ο Bolt».	281
10.4. Τα αγωνιστικά παραλείπόμενα του Λονδίνου	283
10.5. Ο γενετικός έλεγχος για την ενδιάμεση σεξουαλικότητα	284
10.6. Κριτική για τους Ολυμπιακούς Αγώνες 2012 της Αγγλίας.	287
10.7. Οι «ερωτικοί» Ολυμπιακοί Αγώνες του Λονδίνου	288

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Η ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΣΤΟΝ ΡΥΘΜΟ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑ:
ΡΙΟ ΝΤΕ ΤΖΑΝΕΙΡΟ 2016

11.1. Ολυμπιακοί Αγώνες του Ρίο και γεωπολιτική	290
11.2. Η ανισομερής οικονομική ανάπτυξη της Βραζιλίας	293
11.3. Οι προκλήσεις της Βραζιλίας εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων	293
11.4. Thomas Bach: Ο νέος πρόεδρος της ΔΟΕ.	295

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΚΟΤΙΝΟ ΣΤΟ ΝΤΟΠΙΝΓΚ
ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΥΛΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΝΤΟΠΙΝΓΚ

12.1. Η παιδική ηλικία του ντόπινγκ.	301
12.2. Το πρώτο «ολυμπιακό» κοκτέιλ: Thomas Hicks (1904)	303
12.3. Το οξύγνο των Ιαπώνων (1932) και ο χημικός πόλεμος στον αθλητισμό (1950-1970).	304
12.4. Ο «ιπτάμενος» Lasse Virén και το ντοπάρισμα αίματος (1972-1976).	305
12.5. Τα ενισχυμένα ρεκόρ και η απώλεια μεταλλίων λόγω αναβολικών (1980-1999)	306
12.6. Η «ορμονική Heidi» που έγινε Andreas Krieger. Ένα οδυνηρό παραμύθι.	309
12.7. DDR: Ντόπινγκ μέχρι τελικής πτώσεως, υπό το πρόσχημα του «εθνικού μεγαλείου»	313
12.8. Florence Griffith-Joyner: Το sprint από την δόξα προς τον θάνατο	315
12.9. Η Λερναία Ύδρα του ντόπινγκ.	317

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ
ΟΙ «ΗΡΩΕΣ» ΜΕ ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΠΟΔΙΑ

13.1. Ben Johnson: Η εκκωφαντική πτώση ενός (αγίγαντα)	319
13.2. Carl Lewis: Ο πρίγκιπας δεν μένει πια εδώ...	322
13.3. Η παραμορφωμένη γνώθος του Dwain Chambers	323
13.4. Ο Tim Montgomery στην... φυλακή.	325
13.5. Marion Jones: Η «βασίλισσα του παγκόσμιου στίβου» δεν ήταν «χρυσή», αλλά... κάλπικη.	327
13.6. Maurice Greene: «Ο “γκουρού των σπριντ” είναι αυτοκράτορας χωρίς ρούχα»	329
13.7. Η Ρωσίδα-βόμβρα στην Αρχαία Ολυμπία και τα... ψεύτικα ούρα (Αθήνα 2004)	331
13.8. Η «αποκαθήλωση» του ποδηλάτη Lance Armstrong.	334

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ
ΤΟ ΕΓΧΩΡΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΝΤΟΠΙΝΓΚ

14.1. Πόσο ειλικρινής υπήρξε ο εθνικός διάλογος για το ντόπινγκ;	336
14.2. Η άρση βαρών με τα σκευάσματα για βοοειδή.	337
14.3. Το «σύνδρομο της Σου Λι» ή του εθνικώς αδικημένου	341
14.4. Το δόγμα Abajiev στον αθλητισμό και η εξάπλωση του ντόπινγκ	343
14.5. Αθήνα - Πεκίνο μέσω ντόπινγκ και η χειραγώγηση στην ιδεολογία του πρωταθλητισμού	347
14.6. Ο «άλλος» στο ντόπινγκ ή το δακρύβρεχτο σόου των αθλητών	350
14.7. Ο ιδιότυπος ολυμπιακός διεθνισμός και η αλυσίδα του αθλητικού υπερθεάματος.	353

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ
Ο ΠΑΡΑΓΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΥΛΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

15.1. Η μαύρη αγορά των ρεκόν	358
15.2. Ο γενετικά μεταλλαγμένος αθλητής και τα ποντίκια- Swartzeneger	361
15.3. Η ειδωλολατρία του τέλειου σώματος και το ντόπινγκ της γειτονιας ως απόρροια του υλικού πολιτισμού	363

15.4. Η φετιχοποίηση του σώματος	368
15.5. Ο «ανταγωνιστικός αθλητισμός» ως παράγωγο της σύγχρονης βιομηχανίας	370
15.6. Οι αξίες που διέπουν την πολιτική κοινωνία επηρεάζουν και τον αθλητισμό	373

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

ΤΟ ΔΥΣΒΑΣΤΑΚΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΦΗΜΗΣ

16.1. Bob Beamon: Η «ολυμπιακή φυσική» και το ασήκωτο άλμα της νίκης.	377
16.2. George Best: Η πεταλούδα που κάρηκε στο εκθαμβωτικό φως της νύχτας	379
16.3. Björn Borg: Ο βασιλιάς δεν μένει πια εδώ.	383
16.4. Diego Maradona: Ο μοντέρνος Ίκαρος και η «Εκκλησία» του	385
16.5. Ronaldo: Το «φαινόμενο» της ζωής σε ρυθμούς ιλιγγιώδους ταχύτητας	389
16.6. Ronaldinho: Ο «τέλειος παίκτης με το κακό lifestyle».	392
16.7. Mark Philippoussis: Το χρεοκοπημένο ίνδαλμα.	395
16.8. O. J. Simpson: Ζωή σαν παραμύθι ή σαν εφιάλτης;	397
16.9. Η δραματική εξέλιξη του Oscar Pistorius.	399

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

17.1. Persona non grata: Ο ρατσισμός στους Ολυμπιακούς Αγώνες	404
17.2. Οι δεισιδαιμονίες στον αθλητισμό	409
17.3. Εκείνος κι εκείνος: Η ομοφυλοφιλία στον αθλητισμό	411
17.4. Φίλαθλος και χούλιγκαν από απόψεως ηθικής	416
17.5. Τι είναι η αθλητική ομάδα για τους νέους;	420
17.6. Η λίστα των χαμένων αθλητών. Το φαινόμενο του αιφνίδιου θανάτου	423
17.7. Ο ολυμπιακός αθλητισμός στον κινηματογράφο	428

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ
ΑΠΟ ΤΟΝ JOHNNY WEISSMÜLLER
ΣΤΙΣ ΠΕΠΤΙΔΙΚΕΣ ΟΡΜΟΝΕΣ

18.1. «Me Tarzan, you Jane»: Από τον Johnny Weissmüller στο διαστημικό μαγικό.	435
18.2. Michael Phelps: Ο «υπεράνθρωπος» με το σύνδρομο ADHD	439
18.3. Yao Ming: Δημιούργημα γενετικής διασταύρωσης;	443
18.4. Ο ολυμπιονίκης του Κόκκινου Πλανήτη ή η εισαγωγή της νανοτεχνολογίας στον αθλητισμό.	445
18.5. Η αθλητική μόδα και η «θαυματουργή» (ιονισμένη) φανέλα των αθλητών	449
18.6. Η παγκόσμια οικονομική ύφεση και τα νεκροταφεία ομάδων της Αγγλίας.	452
18.7. Ο μετα-Beckham του... μέλλοντος ή ο αθλητής ως απόλυτο προϊόν	453

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ
Ο ΑΝΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ

19.1. Η ιδέα της ατομικής ελευθερίας ως υπόβαθρο του ολυμπιακού ιδεώδους	457
19.2. Ο (αναζητούμενος) πολιτισμικός ρόλος του ολυμπισμού	462
19.3. Η ολυμπιακή εκχειρία ως αξία στον σύγχρονο κόσμο	465
19.4. Η εσφαλμένη αντιμετώπιση του αθλητή ως «αμοιβάδας».	467
19.5. Η επίτευξη του «ανθρωπισμού του σώματος» μέσω της παιδείας.	469
19.6. Η εκλογίκευση της αθλητικής νίκης και η φυγή προς τα αστέρια: Χρύσα Κουβελιώτου.	472
19.7. Η συμβολή των Ολυμπιακών Αγώνων στο όραμα της ειρήνης, ως δικαίωση της ύπαρξής τους	474

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ
 ΗΘΙΚΗ, ΒΙΟΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ
 Η ΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ
 ΚΑΙ ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΩΣ ΑΞΙΑ

20.1. Η έννοια της αξίας.	479
20.2. Η κρίση των ηθικών αξιών και η αρχή της ανταλλαγής. . .	481
20.3. Η κρίση του ολυμπιακού ιδεώδους ως αξίας	484
20.4. Η διαφοροποίηση μεταξύ αξίας και ιδεώδους.	487
20.5. Το ολυμπιακό ιδεώδες στην δίνη της παγκόσμιας κρίσης. .	489
20.6. Τα θετικά μηνύματα μιας σθεναρής κριτικής.	490

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ
 Ο ΚΛΩΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ.
 ΒΙΟΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ

21.1. Η απώλεια του μέτρου στον αθλητισμό	492
21.2. Σύγχρονη Βιοεπιστήμη και βιοηθική.	494
21.3. Γενετική τεχνολογία και αθλητισμός.	495
21.4. Η γενετική τροποποίηση του εμβρύου ή ο άνθρωπος ως Ρόμποκοπ.	497
21.5. Η σύγχρονη προβληματική και το μέλλον του αθλητισμού. .	500
21.6. Το μετα-ανθρώπινο μέλλον	502

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
 Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΩΣ ΚΑΤΑΡΑ ΣΤΟΝ PÄR LAGERKVIST
 ΚΑΙ Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ FRANKENSTEIN 504

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Η διαχρονική αξία του εὔ στον αθλητισμό και η ηθική διάσταση του εὔ αγωνίζεσθαι	509
<i>Βιβλιογραφία (κατ' επιλογήν)</i>	515